

Verfrissende inkijk op het leven van Caesar door een Steven Saylor in wording?

Recensie

Jelle Dehaen, *De schaduw van Caesar* (Antwerpen: Houtekiet, 2018), 256 pp. ISBN 978-90-892-4693-6.

Het is een vaak beproefd, dikwijls geslaagd en succesvol geïmiteerd concept: het leven van een beroemd historisch personage in romanvorm gieten, maar dat door de ogen van een al dan niet fictieve vriend of vriendin van die figuur. Zo laat Steven Saylor ons via zijn Romeinse detective Gordianus kennismaken met Cicero. Monaldi en Sorti tonen de andere kant van Leonardo da Vinci door de ogen van zijn pleegzoon Salai en Joris Tulkens bekijkt Erasmus door de bril van zijn assistent Johannes Hovius. Tulkens' boek, dat in 2006 verscheen draagt trouwens een gelijkaardige titel: *De schaduw van Erasmus*.

Hij is al vaak tot leven gekomen in films, televisieseries, boeken en stripverhalen, soms met bewondering, maar meestal met aandacht voor zijn dictatoriale kantjes. De Romeinse legeraanvoerder en politicus Gaius Julius Caesar (100-44 v.Chr.) is zonder twijfel een van de beroemdste figuren uit de wereldgeschiedenis en blijft nog steeds tot de verbeelding spreken. Het is vandaag een grote uitdaging om nog originele of nieuwe zaken te brengen over die man.

Journalist Jelle Dehaen, die geschiedenis en filosofie studeerde en eerder een boek publiceerde over het conservatieve denken (Houtekiet, 2014), nam deze handschoen op en doet op het eerste zicht niets nieuws door het leven van Caesar te vertellen

vanuit het standpunt van zijn 'vriend' Marcus Cornelius Balbus. Deze 'schaduw van Caesar' is een meester in de schone schijn, intrigant van het eerste uur, schelm, bedrieger en schurk. Balbus wordt door de meeste Romeinen verfoeid; zelfs zijn eigen vrouw verafschuwt hem. Alleen tussen hem en Julia, de dochter van Caesar, is de sympathie een beetje wederzijds. Hij vertelt ons de opkomst en ondergang van haar beroemde vader via brieven die hij schrijft aan zijn enige echte vriend, Lucius Pomponius Atticus (misschien wel familie van die beroemde vriend van Cicero?). En het portret van Caesar is niet bepaald zoals Caesar het zelf graag gezien zou hebben.

Misschien denkt u wel dat dit alles niet zo verrassend en origineel klinkt en vraagt u zich wel af of het echt de moeite waard is om dit boek ter hand te nemen, laat staan te lezen. Over Caesar hebt u immers al genoeg gehoord, gelezen en gezien. En wat heeft een jonge, Vlaamse auteur daar nog aan toe te voegen? En wat te denken van een auteur die met dit boek zijn eerste historische roman aflevert?

Neem dit boek gerust wél ter hand en start met lezen. U zult het na een aantal bladzijden niet meer kunnen wegleggen. Ja, het leven van Caesar is al zo vaak verteld, maar nog nooit zo grappig en zo origineel. Neem nu het uitgangspunt van het boek, zonder al te veel van het verhaal te verklappen: Balbus is tegen zijn wil de vriend van Caesar geworden, die net een epilepsieaanval kreeg op het moment dat hij Balbus wou laten vermoorden. De twee raken 'verdoemd' tot elkaar en sluiten een bondgenootschap, waarbij ze de taken onder elkaar verdelen om de absolute macht te grijpen in Rome. Caesar doet dit via zijn soldaten en het volk, Balbus bespeelt de politiek van de achterkamertjes.

Niet alleen Caesar wordt door Dehaen op de korrel genomen, maar ook veel andere beroemde Romeinen worden door de mangel gehaald, en dat meestal in enkele vlijmscherpe zinsneden: Pompeius is het 'Generaaltje' die in de politieke arena 'vreselijk onhandig is', Cicero is niet oprecht, Cato is ook al een leugenaar en Marcus Antonius heeft 'het intellect van een straatboef'. Iedereen heeft er alle belang bij elkaar door de modder te sleuren – en van modder en vuil is er in het Rome van Dehaen genoeg te vinden. Vandaar dat wellicht geen enkel personage propere handen heeft. En die handen graaien niet alleen naar geld, maar veranderen al te vaak in vuisten met alle gevolgen van dien.

Met *De Schaduw van Caesar* levert Jelle Dehaen een bijzonder vlot geschreven en sprankelend boek dat je in één ruk uitleest. Dat lezen doe je trouwens met een

voortdurende grijns om de lippen, een grijns die nog groter wordt wanneer je de vele historische en filosofische knipoogjes herkent.

Vlaanderen is weer een schrijver van historische romans rijker. Jelle Dehaen is een Steven Saylor in wording!

Bert Gevaert

Bert.Gevaert@sint-lodewijkcollege.be

